

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1893	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 28 Ἰουνίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σύγχρονη δουλεία

«Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος» (Ματθ. 8,6)

Ἐκατόνταρχος, ἀγαπητοί μου, τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ «ιδὼν τὸν σεισμόν καὶ τὰ γε- νόμενα» ὠμολόγησε καὶ εἶπε γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος» (Ματθ. 27,54). Ἐκατόνταρχος παρουσιάζεται καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία τὸν προβάλλει ὡς παράδειγμα ἀξιομιμήσεως. Διότι ὁ Ῥωμαῖος αὐτὸς ἀξιωματικὸς διαθέτει ἀρετές.

Ποιές εἶνε οἱ ἀρετές τοῦ ἑκατοντάρχου;

- Ἦταν ἐν πρώτοις μία **εὐγενὴς ὑπαρξι**. Δὲν ξυπαζόταν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του· προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ καλὸ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέει, ὅτι ἦταν φρούραρχος τῆς πόλεως Καπερναοῦμ καὶ ὡς φρούραρχος βοήθησε πολὺ νὰ χριστῆ ἐκεῖ ἡ συναγωγὴ (βλ. Λουκ. 7,5), στὴν ὁποία συγκεντρώνονταν οἱ Ἰουδαῖοι.

- Διακρινόταν ἀκόμη ὁ ἑκατόνταρχος γιὰ μία σπάνια ἀρετὴ, τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως· ἦταν **ταπεινός**. Ὄταν ὁ Κύριος φάνηκε πρόθυμος νὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ δούλο του –καὶ ἀσφαλῶς τὸ σπίτι του δὲν θά ἦταν μιὰ καλύβα, θὰ ἦταν ἀρχοντικό–, ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε, ὅτι δὲν εἶνε ἀξίος νὰ τὸν δεχθῆ.

- Ἀκόμα διακρινόταν, ὅπως τὸ εἶπε ὁ Κύριος, γιὰ τὴν **πίστι** του. Διότι εἶπε· Δὲν εἶνε ἀνάγκη, Κύριε, νὰ ἔλθῃς ἐπὶ τόπου· φτάνει ἕνας λόγος σου κι ἀπὸ μακριά, κι ὁ ἄρρωστος θὰ γειάνῃ (βλ. Ματθ. 8,8).

- Ἄλλ' ἐγώ, ἀγαπητοί μου, σήμερα δὲν θὰ ἐξάρω οὔτε τὴν εὐγένεια τοῦ ἑκατοντάρχου οὔτε τὴν ταπεινοφροσύνη οὔτε τὴν πίστι του· θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξετε μία ἄλλη ἀρετὴ του, ποὺ εἶνε καὶ ἡ κορυφαία. Ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς εἶχε **ἀγάπη**, εἶχε σπλάχνα. Ποῦ φαίνεται αὐτό; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο.

***

Εἶχε, λέει, στὸ σπίτι ἕναν ὑπηρέτη. Ἄλλ' ὁ **ὑπηρέτης** ἐνὸς σπιτιοῦ τότε δὲν ἦταν σὰν τοὺς σημερινούς· ἦταν δούλος. Κι ὅπως γνωρίζουμε, τοὺς δούλους στὸν ἀρχαῖο κόσμος δὲν τοὺς θεωροῦσαν κανονικοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς περι-

φρονοῦσαν. Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὰ κτήματά τους, τὰ καταστήματά τους, τὰ ζῶα τους· γιὰ τοὺς δούλους ὄχι.

Οἱ δούλοι θεωροῦνταν εἶδος ἀνθρώπου κατώτερου ἀκόμη κι ἀπ' τὰ ζῶα. Καὶ ὁμως αὐτοὶ ἐργάζονταν στὰ κτήματα, στὰ ἐργαστήρια, στὰ ἐργοστάσια τῶν κυρίων τους· αὐτοὶ ἔσκαβαν τὴ γῆ, καλλιεργοῦσαν τοὺς ἀγρούς, θέριζαν, συνέλεγαν τοὺς καρπούς, κουβαλοῦσαν στὶς πλάτες ἀγκωνάρια καὶ ἔσερναν μάρμαρα γιὰ νὰ χτιστοῦν ναοὶ καὶ ἀρχοντικὰ τῶν πλουσίων. Δούλοι ἔχτισαν τὸν Παρθενῶνα στὴν Ἀθήνα, τὶς Πυραμίδες στὴν Αἴγυπτο, τὰ μαυσωλεῖα, ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ἀνωτέρα τάξις, δὲν ἔπιανε οὔτε ζεμπίλι οὔτε πέτρες. Ἐκατομμύρια δούλοι κοπίαζαν γιὰ νὰ ζοῦν καλὰ οἱ ἀφεντάδες, καὶ δὲν εἶχαν οὔτε καλύβα νὰ καθίσουν οὔτε βέβαια μισθοὺς καὶ συντάξεις. Κι ὅταν ἀρρώσταιναν, τοὺς πετοῦσαν στὸ δρόμο καὶ τοὺς ἔτρωγαν τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ὄρνεα.

Δεῖγμα τῆς **ἀπανθρωπίας** τοῦ ἀρχαίου κόσμου πρὸς τοὺς δούλους εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς. Λένε οἱ ἱστορικοί, ὅτι στὴ Ῥώμη, ἀπ' ὅπου κατὰ γόταν ὁ ἑκατόνταρχος, κάποιος πλούσιος εἶχε ἀγοράσει δούλους. Καὶ κάθε πρωτὶ ἔσφαζε δύο - τρεῖς, τοὺς λιάνιζε, πετοῦσε τὰ κομμάτια τους μέσα σὲ μία λίμνη γιὰ νὰ τρέφῃ τὰ ψάρια του! καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ζητοῦσε τὸ λόγο· εἶχε ἀπόλυτη ἐξουσία ἐπάνω στοὺς δούλους του.

Ἄλλὰ ὁ ἑκατόνταρχος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου δὲν ἔδειξε τέτοια διαγωγὴ. Ἀντιθέτως, φάνηκε εὐγενὴς καὶ **φιλόανθρωπος**. Ἀρρώστησε ὁ δούλος του; δὲν τὸν πέταξε ἔξω· φρόντισε γι' αὐτὸν σὰν νὰ ἦταν πατέρας του. Ἀσφαλῶς καὶ γιατρὸ θὰ κάλεσε καὶ φάρμακα θ' ἀγόρασε καὶ εἰδικὴ δίαιτα θὰ τοῦ ἔκανε κι ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖτο γιὰ νὰ γίνῃ καλά. Κι ὅταν πλέον εἶδε ὅτι ὁ δούλος του κινδυνεύει, ἔτρεξε στὸν ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Στὴν ἀρχὴ ἔστειλε ἀπεσταλ-

μένους νὰ τὸν παρακαλέσουν. Κατόπιν πήγε καὶ ὁ ἴδιος, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ θεραπεύσῃ τὸ δοῦλο του. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ εἶδε τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη του, εἰσάκουσε τὴν παράκλησι τοῦ ἑκατοντάρχου· «καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ» (Ματθ. 8,13).

* * *

Ἄς φύγουμε τώρα, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἑκατοντάρχου κι ἄς ἔρθουμε στὴ δική μας, τώρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμάζονται νὰ φτειάξουν ἀεροδρόμια στὴ σελήνη. Μήπως νομίζατε ὅτι ἄλλαξε ὁ κόσμος οὐσιαστικά; Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ θέσουμε τὸ ἐρώτημα· ἄραγε **σήμερα ἐξέλιπε ὄντως ἡ δουλειά**, ἢ ὑπάρχουν ἀκόμα σκλάβοι;

Δουλειὰ βέβαια ὅπως παρουσιαζόταν στὸν ἀρχαῖο κόσμο δὲν ὑπάρχει σήμερα. **Ἐπάρχει ὁμως δουλειὰ μὲ διάφορες ἄλλες μορφές**. Κάποιοι καὶ τώρα γίνονται ἀντικείμενο ποικίλης ἐκμεταλλεύσεως. Θ' ἀναφέρω μερικὰ τέτοια σύγχρονα **παραδείγματα**.

● Ἐνα μικρὸ **ἀγόρι** 10 - 12 χρονῶν φεύγει ἀπὸ τὸ χωριό. Ὁ πατέρας δὲν ἔχει νὰ τὸ ζήσει. Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας βγάζει εἰσιτήριο καὶ κατεβαίνει στὴ μεγάλη πρωτεύουσα. Στὴν Ἀθῆνα τὸ παίρνει ἕνας καταστηματάρχης σὰν μικρὸ ὑπάλληλο. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε, αὐτὰ τὰ σπουργιτάκια ποὺ ἔφυγαν μέσα ἀπ' τὴ φωλιὰ τῶν γονέων καὶ τὴν ποδιά τῆς γιαγιάς, ποὺ πέταξαν ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς ἐπαρχίας νὰ βροῦν στὴν πόλι βοήθεια, τί ὑποφέρουν μέσα σὲ χέρια ἄσπλαχνα, τί δρᾶμα ζῆ κάθε μικρὸ παιδί; Βιβλίο θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ κανεὶς μὲ τίτλο «Ἡ μαύρη βίβλος τῶν μικρῶν παιδιῶν». Τὰ ἐκμεταλλεύονται, τ' ἀφήνουν νηστικά, τὰ κλείνουν μέσα, τὰ φορτώνουν ὑπερωρίες, δὲν τ' ἀφήνουν Κυριακὴ νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία, καθυστεροῦν μισθοὺς, δὲν τὰ καλύπτουν μὲ ἀσφάλεια σὲ περίπτωσι ἀσθενείας. Ἔτσι τὰ σφίγγει ὁ μινώταυρος τῆς σημερινῆς ἀσπλαχνίας.

● Ἀκόμα χειρότερη εἶνε ἡ θέσι τῶν κοριτσιῶν. Μικρὰ **κορίτσια** ἡλικίας 10 - 15 ἐτῶν φεύγουν κι αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, κατεβαίνουν στὴν πόλι, στὴν κοινωνία τῶν θεωρουμένων εὐγενῶν καὶ μορφωμένων, καὶ προσλαμβάνονται σὰν μικρὲς ὑπρέτριες σὲ διάφορα σπιτία. Ἄλλο πάλι δρᾶμα ἐδῶ, τὸ δρᾶμα τῶν ὑπηρετριῶν τῆς πρωτεύουσας. Γράφουν κάποτε ἐφημερίδες καὶ φτάνουν τέτοιες ὑποθέσεις στὰ δικαστήρια, καὶ φρικτῶς κανεὶς γιὰ ὅσα ἀποκαλύπτονται. Οἱ κυρίες κάνουν βόλτες στὰ μαγαζιά, ψάχνουν τὰ φιγουρίνια, τρέφουν γατιὰ καὶ σκυλιὰ μὲ μπιφτέκια, μὰ τὴν ὑπρέτρια τὴν ἀφήνουν νηστικά, τὴν κλείνουν μέσα, τῆς κατα-

κρατοῦν τὸ μισθό, κι ἀλλοίμονό της ἂν κάνῃ κάποια ζημιὰ. Ἀκόμη θυμοῦνται πολλοὶ τὴ φρικτὴ περίπτωσι μιᾶς μικρῆς ὑπρέτριας, ποὺ τ' ἀφεντικά της, γιὰ μιὰ ὑποψία, «σιδέρωσαν» μὲ πυρωμένο σίδηρο τὸ κορμάκι της. Κι ἂν τὸ σπιτί ἔχη κανακάρη γυιό, μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ παραδώσουν τὴν ὑπρέτρια γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς ὀρμὲς καὶ τὰ ἔνστικτά του. Σκλαβιὰ χειρίστου εἵδους ἐκ μέρους τῶν ἀφεντᾶδων.

● Καὶ τέλος ὁ **ἐργάτης**. Δημοσιεύθηκε στατιστικὴ ποὺ λέει, ὅτι τὰ ἐργατικά ἀτυχήματα καὶ δυστυχήματα, ποὺ ἔγιναν μέσα σὲ ἕνα χρόνο σὲ οἰκοδομές, ἦταν σὰν νὰ ἔγινε μιὰ μάχη μὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες. Καὶ στὰ ἐργοστάσια, ἐνῶ τὸ ἀφεντικὸ κερδίζει ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τῶν ἐργατῶν, σ' αὐτοὺς δὲν μοιράζει κάτι ἀπὸ τὰ κέρδη· καὶ ἐνῶ αὐτὸς γλεντοκοπᾶ, δὲν καταδέχεται νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ ἐπίσκεψι στὸν ὑπάλληλό του ποὺ νοσηλεύεται ἄρρωστος.

Ἄλλὰ «ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος» (πρβλ. Ἐβρ. 11,32) τὴν ἀπανθρωπία τοῦ σημερινοῦ κόσμου. **Ἐπάρχει λοιπὸν σήμερα δουλειὰ, σκλαβιά**, ἐκμετάλλευσις, ἀδικία, σκληρότης.

* * *

Τελείωσα, ἀδέρφια μου. Θὰ σᾶς πῶ μιὰ πικρὴ ἀλήθεια κι ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη. Ἄς κάθῃσαι στὸ διαμέρισμά σου, ἄς γλεντᾶς, ἄς διασκεδάζῃς· δυστυχῶς ὅλοι, ὡς κοινωνία καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς κράτος, **καθόμαστε ἐπάνω σὲ ἕνα ἠφαιστειο**. Γιατὶ γιὰ νὰ σταθῇ μιὰ κοινωνία χρειάζεται, ναί, καὶ στρατὸς καὶ ἀστυνομία καὶ σχολεῖα καὶ δικαστήρια καὶ τράπεζες καὶ χρηματιστήριο καί... Ναί· ἀλλὰ παραπάνω κι ἀπ' τὰ κανόνια καὶ τοὺς ἀστυνόμους καὶ τοὺς δασκάλους καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ἄρχοντες καὶ τὰ ἀνάκτορα χρειάζεται – τί; **ἀγάπη!** Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη; κλείνεις τὰ μάτια νὰ μὴ δῆς δίπλα σου τὴν δυστυχία; φράζεις τὰ αὐτιά σου μὲ βουλοκέρι νὰ μὴν ἀκοῦς τοὺς γόους καὶ τοὺς θρήνους τῶν συνανθρώπων σου; Ἔ, ἀδελφοί μου, σημειώστε το· κάθε ἀδικία ποὺ γίνεται στὸν κόσμο εἶνε **δυναμίτης** στὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας, ποὺ κάποια στιγμή **θὰ ἐκτραγῆ**. Δὲν μπορεῖς ἐσὺ νὰ ζῆς μέσα στὸ σπιτί σου πανευτυχῆς, καὶ δίπλα σου ὁ ἄλλος νὰ δυστυχεῖ.

Γι' αὐτὸ σήμερα, ποὺ εἶδαμε τὸν ἑκατόνταρχο νὰ δείχνῃ ἀγάπη καὶ στοργὴ σ' ἕνα δοῦλο, ἄς συλλογιστοῦμε καλὰ κι ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, ἢ αὔρα τῆς ἀγάπης τοῦ Ἐσταυρωμένου νὰ πνεύσῃ ἀπὸ τὰ μέγαρα μέχρι τὴν καλύβα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φτειάξουμε καὶ πάλι μιὰ κοινωνία ποὺ θὰ ἔχη ὡς σύνθημα αἰώνιο τὸ «**Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**» (Ἰω. 13,34).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**